

ÚSTA NASTAVENÁ NA TŘI TŘICET

I.

Jako láska? Zčistajasná? Z něhy rolující umrzlým
polem jen cavyky. A nouze pluhu vlhne očním
bolem, na něhož krátké jsou i ty nejdelší apatyky,
jimiž jsme kdy prošli: Kostel. Postel.

Počkat, my spolu ještě mluvíme? Ano, ale časněji
z věcí nelze odezírat. V nitích povlečení přede kočka
tmy, ze rtů odsekává třísky krve, jakmile tváři
ulehčíš.

Ne, odezírat z věcí časněji nelze, je půl čtvrté, co na
tom záleží, jestli už, nebo teprve, já vůbec, ty
chvílemi spíš,

jako láska? Zčistajasná?

II.

Mohl bych se zvednout a podívat se, jestli takový
film dávají v okně.

Jak se tak zblízka dívám, dávají jen křivého skláře,
který marně zkouší vyfoukat sklo teplem svých
svršků.

A když i v kondenzované páře trhá se mi nehet, co
muži zbývá, než se udělat o pár set let mladším
a obsadit ženu tvárnější, pracovitější, aby vykonala
toto znebevzetí:

grifem pradleny v poslední chvíli obrátí noc naruby
a důkladně vytřepe, co přechází hranice, jde mlýn
a splav a kříž a ves, též les i s démony ve světlech
majestátných losů,

a zvuk, který přepískávám, provází slunečná jatka
všeho.